

Allò que l'acadèmia no ha apreciat

Podria dir que la no nominació de *La lapidation de Saint Étienne*, de Pere Vilà, *Història de la meva mort*, d'Albert Serra, i *La primavera*, de Christophe Farnarier als premis Gaudí em va sorprendre, però mentiria: ja fa uns quants anys que dels premis de les acadèmies n'espero ben poca cosa. Tot i que algunes de les nominades mereixien la nominació i els premis rebuts, em sembla incompreensible que les tres pel·lícules gironines que els acabo d'esmentar no hi fossin presents (almenys en les categories més importants). Aquestes absències només es poden atribuir a la poca tendència a valorar el risc artístic i les produccions que surten dels cànons de la indústria que tenen els acadèmics. Però què hi farem... la vida cinematogràfica no depèn d'aquests premis, i podrem gaudir de la feina d'aquests directors encara un temps més.

Ara no tinc espai per parlar de cadascun d'aquests films, per parlar de l'Albert Serra em reservo el pròxim article, i d'en Pere Vilà espero parlar-ne més endavant quan presenti el seu nou projecte, *La fossa*, però sí que m'agradaria aturar-me en el treball de Christophe Farnarier. Després del fantàstic documental *El somni*, el cineasta del Pla de l'Estany va voler retratar de nou la vida al camp, a través d'en Martí, un entranyable pastor que acompanyava en Joan Pipa en aquella transhumància d'*El somni*. El director arriba a la seva mare, la Carme, una dona de pagès que ha dedicat tota la seva vida a treballar. Farnarier decideix llavors retratar la

MARC VICENS

seva vida i, a través d'aquesta, explicar la de generacions i generacions de dones que han treballat a la rereguarda del camp, amb un silenci resignat i mantenint la casa sense el mateix reconeixement que els homes.

Per fer aquest treball el director va decidir abandonar el «camp obert» per refugiar-se a la masia, lloc de treball de moltes dones, un espai absolutament cinematogràfic i absolutament infravalorat pel cinema. En aquesta masia del Ripollès on viu la Carme, la càmera del director enregistra 200 hores de metratge (que acabaran resumides en una pel·lícula de 80 minuts) per tal de fer un poètic i contemplatiu retrat de com és la vida d'aquesta heroïna invisible, d'aquest escarràs de feina que cava la terra, fa els àpats per a tothom, neteja les corts, alimenta el bestiar i, per si fos poca cosa, treballa a un restaurant d'Ogassa. El documental ens mostra la relació amb la casa, uns actes rituals en desús, la reiteració de gestos quotidians i la importància del pas del temps i de les estacions en el món de pagès.

Farnarier elabora excel·lents retrats de paisatges malauradament poc coneguts i de vides oblidades, i ho fa de manera discreta, guardant les distàncies justes i seguint un procés de treball lent, tenaç i curós. Planta la càmera i deixa que el que passi parli per ell. El seu cinema ha trobat molts còmplices en aquests anys. *El somni* es va presentar al prestigiós Festival de Locarno, i *La primavera* ha participat a la secció oficial de l'IDFA d'Amsterdam (el més important festival europeu de documentals). És per això que sorprèn el tracte rebut no només per part dels acadèmics, sinó també pels distribuïdors i exhibidors, que l'han relegat a la clandestinitat i només l'han exhibit a dues sales del país (el Truffaut a Girona i els Alexandra a Barcelona). Serveixi doncs aquest text per reivindicar el bon cinema de Farnarier, un esplèndid cronista de mons que se'n escolen entre els dits.

Olot.doc.

Documentals que sedueixen

Des de 2006 Olot acull una mostra de documentals que tot cinèfil ha de tenir destacada a la seva agenda. Del 13 al 16 de març podeu assistir a les diferents projeccions de llargmetratges internacionals, produccions nacionals, treballs locals i curtsmetratges que tindran lloc a «Els Catòlics» i al Teatre Principal d'Olot. La mostra és una excel·lent manera de fer una panoràmica pel gènere a través d'una més que interessant i heterogènia selecció de documentals. Una mostra que segur que mereix més suport i reconeixement, però que creix any rere any esperonada pel creixent públic que hi assisteix. Una gran feina.